

ret intetsigende havnekort. Af statistisk materiale findes der for hver havn en oversigt over import og eksport, fordelt på varegrupper. Der slutes med et udførligt index bag i bogen.

Viggo Hansen.

C. B. Fawcett: Provinces of England. A study of some geographical aspects of devolution. Hutchinson & Co. London 1960. 15 × 22 cm. 192 s. 21 sh.

I det her foreliggende arbejde, der er et genoptryk af Fawcetts bog fra 1919 med visse revisioner af W. G. East og S. W. Wooldridge, slår forfatteren til lyd for en ændring af Englands gamle, administrative inddeling efter counties, som efter hans mening er en uhåndterlig og meget lidt tidssvarende inddeling. I stedet for vil han foreslå en inddeling af landet i 12 nye provinser, hvis indbyrdes afgrænsning er afstukket efter mere geografiske principper. Disse delingsprincipper er sammenfattet i 6 punkter, der ikke alene er geografiske, men også af politisk natur. Fawcett tilstræber nemlig ikke alene en inddeling i naturlige geografiske provinser, men det er hans kongstanke at gøre England til en slags forbundsstat i lighed med den canadiske, hvor enkeltprovinserne har visse selvstyrende funktioner. Derfor er et af hans krav til en region, at den ikke må være så stor, at den kan dominere de andre, og endvidere skal der ved inddelingen tages vidtgående hensyn til særlige egnstraditioner og til lokalpatriotismen. Det i 1919 udgivne kort har han selv revideret i 1942 ud fra mere praktiske hensyn, og der er i hans forsøg flere iøjnefaldende lighedspunkter med den engelske civilforsvarsinddeling fra 2. verdenskrig og med de såkaldte Standard Regions of England and Wales, som fra officielt hold blev forsøgt indført i 1946 med det formål for øje at skabe et bedre arbejdsgrundlag for statistiske og befolkningsmæssige sammenligninger. Disse standardregioner blev bl. a. benyttet i publikationerne fra folketællingen 1951 for England og Wales.

Viggo Hansen.

F. J. Monkhouse: A Regional Geography of Western Europe. Longmans, Green & Co. Ltd. London 1959. 15 × 23 cm. 726 s. 50 sh.

Mens de fleste regionale geografier behandler landene inden for deres nationale grænser, så har Monkhouse i dette arbejde helt set bort fra politiske skel og behandlet Vesteuropa udelukkende ud fra de fysiske forhold. En anden nydannelse er forfatterens definition af Vesteuropa, idet han kun regner Benelux-landene og Frankrig hertil. Da inddelingsprincippet er rent fysisk, får han sit Vesteuropa delt i tre landskabsregioner, som er bogens kapitelinddeling, nemlig 1. Lavlandene, 2. de Hercyniske Plateauer og 3. de Alpine Foldelandskaber. Hver af disse er dog yderligere inddelt i mange småregioner, der er behandlet hver for sig. Det nye er dog ikke alene disse regioner, men også forfatterens personlige bidrag til forståelsen af dem, tilkommet gennem hans mange rejser i de områder, han behandler. Men så kan man i øvrigt være enig eller uenig med ham om inddelingsgrundlagene, når han f. eks. afgrænser det Armorikanske Plateau efter undergrunden og det Centralfranske Massiv efter 1000 fod kurven eller lader Lorraine behandle under lavlandene sammen med de unge bækkener. Teksten er ledsaget af mange smukt udførte og instruktive kort-

skitser og fotografier, der er omhyggeligt udvalgte. Bibliografien refererer kun de almindeligste hovedværker, mens fodnoter i teksten henviser til specialafhandlinger og tidsskriftartikler.

Viggo Hansen.

Monografia Geografica a Republicii Populare Romine. I: Geografia Fizica. 1960. Tekstbind (742 s.) + Atlasbind (XXVII bilagskort). **II. Geografia Economica pe Ramuri.** 1960. Tekstbind (509 s.) + Atlasbind (XXVI bilagskort).

Dette stort anlagte og smukke værk er kommet i stand ved et samarbejde mellem Academia Republicii Populare Romine og det sovjetrusiske institut: Academia de Stiintea.

Værket afviger fra de nationale atlasværker, der i de seneste år har set dagens lys rundt om i verden, ved at lægge hovedvægten på den tekstmæssige behandling, uden at dog den kartografiske udtryksform negligeres. Bind I, atlasbindet, rummer 27 flerfarvede kortbilag i målestokken 1:1,5 mill. (40×50 cm), næsten alle illustrerende et eller andet fysisk forholds udbredelse i landet som helhed. Tekstbindet selv er desuden rigt på specialkort, diagrammer, klimakurver, tabeller etc., der på en udmærket måde understøtter teksten, så meget mere som denne kun er affattet på rumænsk. Geografer med noget kendskab til latin eller til italiensk vil dog næppe have større vanskeligheder med det væsentligste i kortunderskrifterne. Den første trediedel af værket omfatter geologien og geomorfologien, den næste trediedel klimaet og hydrografien. De følgende 160 s. behandler jordbundsforholdene og biogeografien, mens ca. 100 s. er helliget landets fysiografiske provinser. Endelig er der en bibliografi på 649 numre, der også medtager andre end rumænske forfattere. – Bind II behandler den økonomiske geografi med særlig hensyntagen til industrien, men andre produktive erhverv er dog også fyldestgørende behandlet. Både trykket og streglicheerne fremtræder på en nydelig måde, og den tekniske udførelse af skitser og blokdiagrammer er upåklagelig. Derimod lader kvaliteten af den billedmæssige reproduktion noget tilbage at ønske. Bogen er dog afgjort en nyvinding for geografien, og for den, der vil sætte noget ind på det sproglige, kan der utvivlsomt hentes megen ny viden om Rumænien.

Viggo Hansen.

Horace Robert Byers: General Meteorology. 3. ed. McGraw-Hill Book Comp., New York, Toronto, London 1959, 540 sider, 16×24 cm. 74 sh.

Forfatteren til denne meteorologi er professor i Chicago og elev af svenskeren Carl-Gustav Rossby – grundlæggeren af den berømte Chicagoskole, hvorfra store dele af det moderne syn på den atmosfæriske cirkulation er udgået. Bogen bærer præg heraf, men er iøvrigt disponeret rent traditionelt med gennemgang af stråling, temperatur og fugtighed, luftcirkulation og luftmasser sluttende med kapitler om torden, tåge og turbulens.

Mange nye forhold er behandlet i denne tredje udgave, og et par eksempler skal nævnes her. Der er medtaget de nyeste målinger og beregninger over strålingsbalance og varmebalance; disse afviger på ret væsentlige punkter fra de hidtil anvendte opgivelser hos Simpson og Baur & Philipps fra målinger i 20'erne. Ligeledes refereres der til D. Fultz's eksperimenter